

sterk; de gunstigste weekstaten der Amerikaansche spoorwegen vermochten de *bonds* en *shares* niet op prijs te houden. Er werd enorm gerealiseerd en — wat bedenkelijk was — Londen weigerde de fondsen te koopen, die door de daling te New-York loskwamen. Tegelijk verminderden de deposito's bij de Vereenigde Banken van de Amerikaansche hoofdstad wekelijks met vele millioenen en ontstond er een sterke trekking van goud naar het binnenland, hetgeen groote en aanhoudende goudbestellingen in Europa noodig maakte.

Men ziet het — alles geld! Zoozeer was de pers en de openbare meening in Europa ervan overtuigd dat ook weer deze agitatie in Amerika voornamelijk een geldquaestie was, dat, toen de gemoederen omstreeks de helft dezer maand een weinig begonnen te bedaren, de meening werd uitgesproken en aanhang vond, dat de *baissiers* van Wallstreet de vruchten hunner oorlogs-speculatiën hadden geplukt en het dus nu wel op behoud van den vrede zou uitloopen.

En toch, zoo de Maine-quaestie voornamelijk door *Wallstreet* was opgeblazen, de *Cubaansche* quaestie was niet uitsluitend of voornamelijk een geld-aangelegenheid. Dit was waar te nemen aan de algemeene stemming die in de Unie heerschte, blijkens de pers, de volksvergaderingen, de optochten, de inzamelingen van gelden ten behoeve van allen die leden onder de heerschappij der Spanjaarden, de vrijbuiters-expedities naar Cuba en andere onbedriegelijke teekenen. Het was ook duidelijk voor wie bedenkt, dat er voor Amerika al een Cubaansche quaestie bestaat sinds het begin van deze eeuw.

Tot 1845 heeft de Amerikaansche politiek tegenover Cuba hoofdzakelijk bestaan in een toepassing van de Monroeleer op dat eiland, in zooverre als deze streeft naar handhaving van het statu quo zonder inmenging te dulden van Europeesche mogendheden. In 1825 werd Frankrijk geraden het oog niet op Cuba te slaan en in 1843 bekwam Spanje de verzekering van de Unie — nu wel zeer vreemd klinkend — dat, indien eenige Europeesche mogendheid de hand naar het eiland mocht uitstrekken, het koninkrijk „stellig kon rekenen op alle maritieme en militaire hulpbronnen van de Vereenigde Staten ten einde het te helpen om het te behouden of te herwinnen.”

De pogingen om Cuba aan Amerika te trekken of het althans een schijnbare onafhankelijkheid te verzekeren, dateeren van den Amerikaanschen burgeroorlog. En sinds dien tijd is er geen middel daartoe onbeproofd gelaten. Terecht is gezegd: „Er is thans geen enkele oplossing van de quaestie voorgesteld, welke geen parallel, zoo niet een volslagen evenbeeld vindt in de een of andere vroegere phase van haar geschiedenis.” *)

De vrede tusschen Spanje en Amerika zal — alle teekenen wijzen erop — binnenkort een harden duw te verduren hebben. Het rapport der Amerikaansche *Maine*-commissie zal, ook al is het niet opgebouwd op instructies in bepaalden zin (wat nog zoo onmogelijk niet zou zijn), hoogstwaarschijnlijk concluderen, dat de ramp aan uitwendige oorzaken te wijten is en in het gunstigste geval

*) *The North-American Review* van Maart 1898: Intervention of the United States in Cuba, by John H. Latané, ph. d.